

Self i Sin-Master

(F. T. Vrajt, članak je prvi put objavljen u Glasniku i vesniku u oktobru 1976.)

Postoji potreba da se na jasan način objasne razlike između selfa i sin-mastera. Mnogi ljudi ne prave razliku između ova dva entiteta, ali to je greška. To su dva različita pojma i razlike između njih mora da razume svako ko zeli da se kvalifikuje za večni život. Self mora da umre pre nego što stari čovek može da bude uklonjen, jer je u samoj prirodi selfa da se čvrsto vezuje za starog grešnog čoveka.

Takođe je istina...

Biblijski komentar Adventista sedmog dana, tom 7, str. 947:

“Dokle god Sotona vlada moraćemo da potčinjavamo self, da odbijamo napade, i neće biti odmora.”

Dakle, čak i nakon inicijalne smrti selfa koju prati smrt starog karnalnog uma, još uvek treba da se borimo sa problemom selfa.

Takođe, potrebno je da razumemo ulogu selfa u nebeskom kraljevstvu. Bog je morao da se odrekne selfa kada je odlučio da se Hrist žrtvuje radi spasenja čovečanstva. Za Njega nije bilo lako da donese takvu odluku. Zakon života na nebu je zakon požrtvovane ljubavi. Prema tome, bezgrešna bića isto moraju da vode unutrašnju borbu kako se moćne sile u njima ne bi isprečile između njih i Božjih puteva.

Ne može se dovoljno naglasiti potreba da se ova tema pravilno razume, jer svako od nas poseduje self sa kojim treba da se bori dokle god smo inteligentne i slobodne individue. Svi imamo lične želje, interese i sl., i to je ozbiljan problem kada Božji poziv stigne do nas. Ali ako razumemo ove relacije onda možemo da naučimo kako da razrešimo problem.

U spisima Elen Vajt mnogo je napisano o temi selfa. Na mnogo mesta i sa naročitim naglaskom istaknuta je neophodnost razumevanja prirode ovog problema, postizanja pobeđe nad njim i održavanja te pobeđe. U spisima ovog autora problem selfa je prepoznat kao problem od najvećeg značaja za svaku osobu koja nastoji da zadobije blagoslov večnog života. Jasno je istaknuto da niko ko ne zadobije pobeđu nad selfom, neće moći da uspostavi živo lično iskustvo sa Bogom i na kraju će završiti u ognjenom jezeru.

Sotona je u potpunosti svestan ovoga. Znajući da će svi koji kao on ne uspostave kontrolu nad selfom, nestati zajedno sa njim, on stalno radi na tome da učini self najvažnijim faktorom u svačijem životu. Dokle god kandidat za večni život nije svestan problema selfa sa kojim se suočava, Sotona će biti u potpunosti uspešan u svojim neprijateljskim namerama. Zbog toga je od najveće važnosti da svaka osoba postane svesna šta predstavlja pojam selfa i koji je način na koji se self može nadvladati.

Ipak, uprkos važnosti pravilnog i preciznog razumevanja ove materije, nalazimo da veoma mali broj ljudi poseduje pravo znanje iz ove oblasti. Uglavnom, za self se pretpostavlja da je nešto drugo. U našem iskustvu, stalno se ponavlja da ljudi smatraju da su self i sin-master ista stvar. Ovo je ozbiljna greška. Svrha je ove studije da pokaže da su ovo dva različita pojma; da učini jasnim razlike između njih: selfa sa jedne strane, i sin-mastera (još nazvanog stari čovek, karnalni um, kameno srce, simbolizovan leprom greha) sa druge strane. Nastojaćemo da učinimo jasnim prirodu i uloge svakog od ova dva velika problema.

Razlog zbog kog mnogi ljudi ne uspevaju da vide jasnu razliku između sin-mastera i selfa, nalazi se, nema sumnje, u nekim upečatljivim sličnostima između njih. Na primer, Elen Vajt piše:

Čežnja vekova, str. 181

Mi možemo da primimo nebesku svetlost, jedino ako smo voljni da se oslobodimo svoga "ja".

Čežnja vekova, str. 280

Čovek mora da se oslobodi samoga sebe da bi u punom smislu reči, mogao biti Isusov vernik. Kada se odrekne samoga sebe, tada Gospod od čoveka može načiniti novo stvorenje.

Misli sa gore blagoslova, str. 143

Ne možemo zadržati self i ući u Božje kraljevstvo. Ako ikada dostignemo svetost, to će biti kroz odricanje od selfa i recepciju Hristovog uma.

Komentarišući život Jovana krstitelja Elen Vajt piše:

Čežnja vekova, str. 180

Prorokova duša, oslobođena svoga "ja" bila je ispunjena Božanskom svetlošću.

Neposredno nakon toga napravljena je komparacija između njegovog iskustva i našeg.

Čežnja vekova, str. 181

Tako je i sa Hristovim sledbenicima. Mi možemo da primimo nebesku svetlost jedino ako smo voljni da se oslobodimo svoga "ja".

Ovih nekoliko izjava su samo primer za mnoge druge sa istim smislom koje bi smo mogli da citiramo uz njih. U svakoj od njih, na ovaj ili onaj način, izražena je misao da

moramo biti ispražnjeni od selfa, da self mora umreti, da se selfa moramo odreći pre nego što možemo da stupimo u zajednicu sa Isusom Hristom.

Na osnovu prethodnog znanja (doktrina izložena u knjizi Od ropstva do slobode) znamo da karnalni um mora da umre, stari čovek da se razapne, da sin-master prestane da postoji u nama, i da se lepra greha iskoreni, pre nego što se možemo nadati zajednici sa Isusom Hristom. U ovom pogledu, self i sin-master imaju sličnosti. Ali ova sličnost ne obuhvata celokupan raspon njihove prirode i moći, kao ni tok njihovog delovanja. Naš zadatak je da uočimo razlike između njih, kao i da razumemo da su oba navedena entiteta zla i da oba moraju umreti.

Od ova dva entiteta, self je prvi koji mora umreti. Njegova smrt je preduslov za smrt starog čoveka. Zapravo, ne postoji niko na ovom svetu ko može da doživi preporod bez da se prvo u potpunosti otrgne iz smrtonosnog zagrljaja moćne sile selfa.

Ukratko, self obuhvata sve ono što predstavlja lični interes i ličnu korist pojedinca. Drugi izraz za self je "telo" ili "ljudska priroda."

Self je onaj deo nas koji proračunava ono što predstavlja naš kratkoročni lični interes i korist. Self razmatra koja je cena odbacivanja starog načina života i sin-mastera.

U prirodi selfa je da se vezuje za vidljive forme egzistencijalne podrške, da traži i zadrži ono što predstavlja komfor, zadovoljstvo, čulno i materijalno. Self obavlja kratkoročnu projekciju, procenjuje vrednost sadašnjosti i odbacuje dugoročnije poglede u budućnost.

Self je izuzetno moćna sila, toliko moćna da je veoma mali broj ljudi na zemlji zadobio istinsku pobedu nad njim, i, zbog toga, pretrpeo gubitak večnog života.

Nigde u Božjoj reči problem selfa nije tako dobro ilustrovan kao u opisu života patrijarha Avrama. Pažljivo proučavanje Avramovog životnog puta biće od velike koristi svakome ko želi da razume problem selfa.

Proučavajući Avramov život, student može da pomisli da ova priča opisuje početak istorije jevrejskog naroda. Neko može da pomisli i da je osnovna poruka priče lično iskustvo Avrama, velikog Božjeg čoveka, oca vernih. Međutim, onaj ko bude dovoljno duboko razmišljao o biblijskom izveštaju o Avramu, u njegovom životu će videti Jevanđelje Isusa Hrista.

Tako je Avramov život video apostol Pavle i svoja zapažanja je jasno opisao u poslanici Galatima. Poslanica Galatima je napisana za obraćenike u Galatiji, koji su bili oslobođeni ropstva legalizma i formalizma pomoću Jevanđelja Isusa Hrista. Onda, nakon što su izgubili svoju veru, ponovo su se vratili u preterani legalizam. Nastojeći da im objasni prirodu njihove greške, Pavle se pozvao na pouku koja se nalazi u opisu života patrijarha Avrama:

22. Jer je pisano da Avraam dva sina imade, jednoga od robinje a drugoga od slobodne.

23. Ali koji bješe od robinje, po tijelu se rodi; a koji od slobodne, po obećanju.

24. Koje znači drugo: jer su ovo dva zavjeta: jedan dakle od gore Sinajske, koja rađa za robovanje, i to je Agar.

25. Jer Agar znači da Sinaj gora u Arapskoj, i poredi se sadašnjijem Jerusalimom, i služi sa djecom svojom.

26. A gornji Jerusalim slobodna je, koji je mati svima nama.

Pavle ovde jasno upoređuje rođenje Ismaela sa iskustvom osobe koja se nalazi u ropstvu greha, a rođenje Isaka postavlja kao simbol čudesnog novorođenja istinskog deteta Božjeg. Ovo je Pavle video u rođenjima ova dva dečaka, a što je bio rezultat postupaka Avrama i Sare; Dakle ne samo istoriju stvaranja jevrejskog naroda, već očiglednu pouku Jevanđelja. Bila je to očigledna jevanđeoska pouka, kao što je to i Pasha, ubistvo jagnjeta, služba u svetilištu, ili bilo koji drugi aspekt starog ceremonijalnog zakona.

Kada je Bog prvi put pozvao Avrama, on se nalazio u zemlji Ura Haldejskog. Ur Haldejski je u to vreme bio sam centar religije sunca što je osnovna religija velikog Vavilona.

Važno je da razumemo da je Avram u tom trenutku imao dovoljno vere da poslušava Božja uputstva da napusti svoju rodnu zemlju i ode u mesto gde je bio stranac, gde nije imao korene, prošlost, ni bilo šta drugo što je do tada činilo njegov identitet. Bio je to veliki korak koji je zahtevao značajno odricanje od kratkoročnih ličnih interesa, a što je svakako moglo da bude učinjeno samo potiskivanjem selfa. Može se tvrditi da je ipak postojao određen lični interes kod Avrama obzirom na Božja obećanja koja su se ticala prosperitetne budućnosti koja je mogla da mu nadoknadi privremena odricanja. Ovo nije trenutno tema za raspravu jer će pravo raspeće selfa kod Avrama doći tek kasnije.

Postanje 12

1. I reče Gospod Avramu: idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju ću ti ja pokazati.

2. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov.

3. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji.

4. Tada pođe Avram, kao što mu kaza Gospod, i s njim pođe Lot. A bješe Avramu sedamdeset i pet godina kad pođe iz Harana.

5. I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svojega sa svijem blagom koje bjehu stekli i s dušama koje bjehu dobili u Haranu; i pođoše u zemlju Hanansku, i dođoše u nju.

Ovo je bio Božji poziv i Avramov odgovor. Bog je pozvao, Avram je krenuo. Da bismo razumeli priču o Avramu kao jevandeosku pouku, treba da prepoznamo da na ovom stadijumu svoga razvoja Avram jeste imao veru da poslušá Boga da napusti svoju zemlju, da se nastani u stranoj, među neprijateljski raspoloženim narodima, ali ipak nije imao neophodni nivo vere da bi mogao da stvori živog sina. Ovo je dokazano činjenicom da je od davanja obećanja do njegovog ispunjenja prošlo mnogo godina. Avram je imao sedamdeset pet godina kada je napustio Haran da bi se preselio u Hanan, ali je tek sa sto godina došao na nivo kada je mogao poverovati u Božje obećanje u potpunosti. Ovo možemo pročitati u sledećem biblijskom citatu:

Rimljanima 4

18. On vjerova na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogijem narodima, kao što mu bješe rečeno: tako će biti sjeme tvoje.

19. I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni na svoje već umoreno tijelo, jer mu bješe negdje oko sto godina, ni na mrtvost Sarine materice.

20. I za obećanje Božije ne posumnja sa nevjerovanjem, nego ojača u vjeri, i dade slavu Bogu.

21. I znadijaše jamačno da što obeća kadar je i učiniti.

Kada je ovaj nivo vere dostignut, obećanje Avramu je ispunjeno i sin je rođen. Dete obećanja simbol je Isusa Hrista, dakle vera koju je Avram imao da bi dobio Isaka bila je neophodna i da bi se u Avramu začeo novi život Isusa Hrista (novorođenje). Dokazi su jasni da kada je Avram imao sedamdeset pet godina, on nije imao dovoljno vere.

Nakon što su se naselili u Hananu, Avrama i Lota snašla su raznovrsna iskustva. To su bila važna iskustva koja su predstavljala testove i trening za patrijarha, iako ih on možda tada nije bio svestan.

Prvo ih je zadesila ozbiljna suša i Avram je otišao u Egipat.

Po povratku, on i Lot su se rastali. Lot je otišao u plodne ravnice prema Sodomi i Gomori.

Zatim su gradovi u ravnici bili izloženi ratnom razaranju od strane kraljeva, Avram je sa svojim ljudima učestvovao u sukobima, a kasnije je plaćao danak i doprinos Melhisedeku.

Nakon ovih iskustava Bog je obnovio svoje zavetno obećanje:

Postanak 15

1. Poslije ovih stvari dođe Avramu riječ Gospodnja u utvari govoreći: ne boj se Avrame, ja sam ti štiti, i plata je tvoja vrlo velika.

Avramov odgovor Bogu otkriva da on nije imao dovoljno vere u to da Bog može da stvori život tamo gde postoji samo smrt. Sara je bila nesposobna da ima decu pa je Avram predložio Bogu da se Njegovo obećanje ispuni na drugi način.

Postanak 15

2. A Avram reče: Gospode, Gospode, šta ćeš mi dati kad živim bez djece, a na kom će ostati moja kuća to je Elijezer ovaj Damaštanin?

3. Još reče Avram: eto meni nijesi dao poroda, pa će sluga rođen u kući mojoj biti moj našljednik.

Da je Avram imao dovoljno vere da Bog može da stvori život u Sarinoj mrtvoj materici, on nikada ne bi izneo ovakav predlog. Dakle, sama činjenica da je predložio ovako nešto dokazuje nedostatak vere u srcu ovog velikog čoveka.

Bog je predvideo samo jedan način za ostvarenje obećanja. Dakle, On nije mogao da prihvati i nije prihvatio Avramov predlog. Umesto toga, Bog je još jednom ponovio na specifičan način obećanje Avramu:

Postanje 15

4. A gle, Gospod mu progovori: neće taj biti našljednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti našljednik.

5. Pa ga izvede na polje i reče mu: pogledaj na nebo i prebroj zvijezde, ako ih možeš prebrojiti. I reče mu: tako će biti sjeme tvoje.

6. I povjerova Avram Bogu, a on mu primi to u pravdu.

Sada se Avramova vera popela za još jedan stepenik više. Nikada više on nije predlagao da njegov naslednik bude bilo ko drugi osim njegovog rođenog deteta. U svom obećanju Bog mu je precizno naglasio:

“Tvoj će naslednik biti tvoj rođeni sin....I Avram je poverovao Bogu.”

Dakle, sada je Avramova vera dostigla taj nivo da je mogao verovati da će on biti otac deteta, ali ipak prošlo je još deset godina i Avram nije dobio sina. Bilo je nemoguće da mu Sara rodi sina jer njegova vera još nije dostigla tako visok nivo. On iako je verovao da će biti otac deteta, nije verovao da Sara može da bude majka njegovog sina.

Sada vidimo situaciju čije jasno razumevanje može da bude od velike pomoći svakom proučavaocu jevanđelja. Avram i Sara su verovali Božjoj reči do izvesne mere. Verovali su u biblijske doktrine, da će doći Spasitelj da ih spasi od njihovih greha, da će se nastaniti u obećanoj zemlji i večnom svetu. U skladu sa njihovom verom oni su svoj život posvetili službi Bogu. Ali još uvek su imali u sebi staru prirodu, jer nisu bili novorođeni. Dakle, oni nisu bili, u strogom smislu reči, Božja deca.

Ova situacija postoji u crkvi od tada pa sve do danas. Postoje ljudi koji veruju u velike doktrine Adventne vere. Oni razumeju proročanstva; oni znaju da Hrist uskoro dolazi ponovo; veruju da je subota sedmi dan; dolaze u crkvu redovno; očekuju i priželjkuju veliki dan ponovnog dolaska Isusa Hrista. Sa velikom revnošću oni posvećuju svoje živote radu u Božjoj službi, ali istovremeno oni još uvek imaju u sebi karnalni um. Duhovno gledano, oni su Sotonina, a ne Božja deca.

Ova situacija je reprodukcija situacije u kojoj su se pre novorođenja našli Avram i Sara. Nažalost, oni nisu razumeli svoj položaj. Uzdali su se u svoje poznavanje teološke istine, svoju posvećenost radu za Boga i Njegove ciljeve, i prihvatili su to kao dokaze svoje ispravnosti pred Bogom.

Šta će biti neminovna posledica ovakvog razmišljanja? Biće apsolutno nemoguće da se pojave dela vere. Umesto toga, pojaviće se dela kao zamena za veru. Ova dela su dobar falsifikat dela vere i u umovima onih koji im se odaju stvaraju takav privid.

Tokom istorije postoji kontroverza o odnosu vere i dela. Postoje oni koji smatraju da dela nemaju mesto u hrišćanskom životu, dok drugi tvrde da je vera bez dela mrtva. Ova polemika zbunila je mnoge. U realnosti to nije kontroverza između pristalica vere bez dela i dela bez vere. To je sukob doktrine o delima kao zameni za veru i doktrine o veri kao zameni za dela. Obe doktrine su lažne i nijedna ni druga ne predstavljaju Božji put. Božji put je vera koja proizvodi dela pravde.

U životu Avrama i Sare pronalazimo isti razvoj situacije. Oni su iskreno voleli Boga, bili su revni u radu za Njega i poznavali su Njegovu reč. Imali su Božje obećanje da će dobiti sina. Ali nisu imali živu veru koja bi mogla da im stvori tog sina. Prema tome, oni nisu mogli imati dela koja su proizvod vere. Šta se onda dogodilo? Odali su se delima koja su bila zamena za veru. Avram i Sara su osmislili ljudski plan kako da dođu do sina nezakonitom bračnom vezom Avrama sa egipatskom robinjom.

Izvršavajući ovaj plan bili su uvereni da deluju u skladu sa Božjom voljom. Bili su uspešni u tome da dobiju sina. Radovali su se ispunjenju svog plana kada je sin za kojim su toliko čeznuli konačno rođen. Oni su verovali da je to ispunjenje Božjeg

obećanja. Ali to nije bio obećani sin. On je bio običan falsifikat. Bio je proizvod dela koja su bila zamena za veru.

Čvrsto verujući da se pojavilo obećano dete vere, Avram se u potpunosti posvetio njegovom podizanju i vaspitanju stavljajući sva svoja sredstva, talente, mogućnosti, znanje, mudrost, snagu i vreme njemu na raspolaganje. Ismael je bio zenica njegovog oka. Avram je posmatrao razvoj deteta od najranijeg detinjstva, kroz dečastvo do njegove rane mladosti. Bilo je to veliko ulaganje vremena, energije i sredstava. On nikada nije posumnjao da Ismael nije dete obećanja i voleo ga je na poseban način.

Treba uzeti u obzir i da je Ismael bio dete koje se rodilo Avramu u poznim godinama. To je bilo dete koje je on čekao veoma dugo, godinama. Bilo je to dete koje je želeo više od svega. Prema tome, Ismael je bio za Avrama jako izuzetan. Kako se dete razvijalo i raslo Avram je bio uveren da uživa naročit Božji blagoslov.

Ali prevario se. Bog nije nikako mogao da prihvati dela koja su zamena za veru. Bog je jedino mogao da prihvati dete obećanja, dete vere, dela koja su proizvod vere. Za Boga ne postoji nijedan drugi način.

Kada je Ismael imao trinaest godina, Bog se obratio Avramu:

Postanje 17

1. A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reče mu: ja sam Bog svemogućí, po mojoj volji živi, i budi pošten.

2. I učiniću zavjet između sebe i tebe, i vrlo ću te umnožiti.

3. A Avram pade ničice. I gospod mu još govori i reče:

4. Od mene evo zavjet moj s tobom da ćeš biti otac mnogim narodima.

5. Zato se više nećeš zvati Avram, nego će ti ime biti Avraam, jer sam te učinio ocem mnogih naroda.

6. Daću ti porodicu vrlo veliku, i načiniću od tebe narode mnoge, i carevi će izaći od tebe.

7. A postavljam zevjet svoj između sebe i tebe i sjemena tvojega nakon tebe od koljena do koljena, da je zavjet vječan, da sam Bog tebi i sjemenu tvojemu nakon tebe;

8. I daću tebi i sjemenu tvojemu nakon tebe zamlju u kojoj si došljak, svu zemlju Hanansku u državu vječnu, i biću im Bog.

Kada je Bog ovo saopštio Avramu, on je o tome mogao da razmišlja samo u odnosu na Ismaela. Bio je siguran da Bog govori o njegovom dragom sinu i bio je uveren da je njegov plan potvrđen od Boga. Pomislio je na sve godine truda i žrtve koje je posvetio podizanju obećanog sina. U sebi je osećao zadovoljstvo što Bog prihvata njegova dela.

Ali uskoro je morao da sazna da Bog ne prihvata njegovog sina. Ismael nije mogao da bude deo Božjeg plana. Bog je nastavio da mu govori:

Postanje 17

15. I još reče Bog Avramu: a Saru ženu svoju ne zovi više Sara, nego neka joj bude ima Sarah.

16. I ja ću je blagosloviti, i daću ti sina od nje; blagosloviću je, i biće mati mnogim narodima, i carevi narodima izaći će od nje.

Ukoliko se ne nađemo u istoj situaciji kao Avram, teško ćemo moći da razumemo kako se on osećao u tom trenutku. Celo njegovo biće nastojalo je da odbaci ovaj Božji predlog. Cela ideja je bila neprihvatljiva za self. Bilo je jasno da Bog ne odobrova njegov i Sarin plan koji je doveo do rođenja Ismaila. Trinaest godina života bilo je potrošeno uzalud. Trebalo je sve početi ispočetka. Sve je bilo besmisleno.

Povrh svega toga, sin koga je Avram smatrao posebnim, koga je voleo toliko mnogo, koji je bio deo njegovog tela, i kost njegove kosti, nije bio prihvaćen od Boga kao dete obećanja. To je značilo da Avram mora da odbaci to dete i da ga zameni drugim, novom bebom prema kojoj još ne može osećati ništa. Bio je to strahovit test. Svako vlakno njegovog bića, svaka ćelija u njegovom organizmu, automatski se pobunila protiv ovoga.

Da bi stvar bila još gora, on nije imao dovoljno vere da bi mogao poverovati da Sara može biti majka tog deteta, obzirom na njene uznapredovale godine. Ovo je jasno iz sledećeg stiha:

Postanak 17

17. Tada pade Avram ničice, i nasmija se govoreći u srcu svojem: e da li će se čovjeku od sto godina roditi sin? i Sari? eda će žena od devedeset godina roditi?

Dakle, sada je Avram bio u teškom položaju. Bog mu je saopštio da za Ismaela nema mesta u Božjem planu za iskupljenje ljudske porodice, dok u isto vreme Avram nije imao dovoljno vere da poveruje da će on i Sara biti roditelji drugom detetu, koje će biti pravo dete obećanja. Prema tome, Avram se suočio sa mogućnošću da neće uopšte imati dete. Još strašnija je bila pomisao da to zapravo znači da na zemlji neće moći ni da se pojavi Spasitelj koji treba kasnije da dođe iz izabrane loze.

Bog je tražio od Avrama da odbaci Ismaela dok je celokupan Avramov self bučno zahtevao da Ismael ostane prihvaćen. Ovo je taj usklik u agoniji:

Postanak 17

18. I Avram reče Bogu: neka živ bude Ismailo pred tobom!

Želimo da ohrabrimo svakog čitaoca da svečano i uz molitvu duboko razmisli o onome što je involvirano u ovom očajničkom kriku Avrama, jer je to bolni krik koji izvire iz ljudskih srca od tog vremena, kroz celokupnu istoriju, pa do danas. Ljudi započinju u svojim ličnim životima, pokreti startuju, sa živom verom i postižu značajne uspehe za Boga. Njihovi životi su obeleženi delima koja su proizvod vere. Međutim, vremenom kako vera počinje da popušta, oni gube vezu sa Bogom, zaboravljaju na Njegova obećanja i Njegovu moć, pa se onda okreću svojim delima koja su zamena za veru. Ta dela se umnožavaju i samopouzdanje čoveka ili pokreta jača kako oni posmatraju rezultate svoga rada. Oni čvrsto veruju da Bog sve to odobrava i prihvata. U tim delima i njihovim rezultatima oni vide moćan, ali lažan dokaz svoje ispravnosti pred Bogom.

Onda dolazi trenutak kada poruka stiže do onih koji su se odali svojim delima, i saopštava im isto ono što je rečeno i Avramu. Bog nikako ne može da prihvati njihova dela koja su supstitut za veru. Kada ovo dopre do njihovog uma posredstvom snažnog uticaja Duha, oni uzvikuju:

“Neka živ bude Ismailo pred tobom!”

Drugim rečima:

“O kada bi Ti prohvatio naša dela, O kada bi odobrio ono što smo činili, O kada bi to bio put koji prihvataš.”

Ali Bog, kao i u vreme Avrama, ni pod kojim okolnostima neće prihvatiti dela koja su zamena za veru. U ovom trenutku self se bori za prevlast i ako se ne razapne, čovek neće odbaciti starog sina da bi ga zamenio novim.

Proučavajte pažljivo iskustvo Avrama da biste videli kako je prvo morao da zadobije pobedu nad samim sobom, tj morao je da nadvlada svoju prirodnu vezanost za sina u koga je ulagao tolike godine. Morao je da prihvati da su te godine izgubljene i da prizna da je sve to bilo uzalud. Morao je da savlada svoja osećanja prema sinu kako bi mogao da ga se odrekne i poveruje i prihvati novog sina umesto njega. **Ova razlika između pobeđe nad selfom i odricanja od sina mora da bude jasno shvaćena u umu svih, jer, kada se ona razume, tada može i da se razume razlika između raspeća selfa i raspeća starog čoveka.**

Bio je to strahovit test za Avrama. Kao što je već spomenuto, celokupna njegova ljudska priroda, njegov self, pružao je otpor ovakvom Božjem planu. Ali Avram je bio spreman da se žrtvuje. Odbacio je svako lično osećanje, prirodnu naklonost i osećaj gubitka. Bio je spreman da prihvati da su trinaest godina koje su potrošene na Ismaela izgubljene, da odbaci sina i da na njegovo mesto prihvati novog sa kojim će početi sve ispočetka.

Da pojasnimo precizno tok događaja o kojima smo govorili:

Prvo se Avram suočio sa zahtevima selfa. Self se borio da Ismael ostane izabrani sin. Self se opirao razvrgnuću porodične veze, gašenju osećanja i odbacivanju tolikih godina uloženog truda i rada. Ovaj otpor selfa je Avram morao da savlada. To je bila pobeda nad selfom.

Kada je porazio self, onda je mogao da se odrekne Ismaela.

Kada se odrekao sina, onda je čvrsto poverovao Božjem obećanju i novi sin je mogao da se rodi.

Ova tri koraka treba jasno razlikovati, kao tri odvojene faze u postupku približavanja Bogu. Ako se to pravilno razume, onda će i distinkcija između raspeća selfa i raspeća starog čoveka, koga je simbolizovao Ismael, biti jasno shvaćena.

Da bismo ovo uporedili sa uobičajenim iskustvom savremenih nominalnih hrišćana, moramo se vratiti u vreme kada smo i mi kao Avram bili u Uru Haldejskom ovoga sveta. Tamo smo saznali za biblijske doktrine i naš intelektualni um ih je prihvatio, drugim rečima – poverovali smo. Čuli smo Božji poziv da se odvojimo od sveta i to smo učinili. Imali smo dovoljno vere da to učinimo, ali ne i dovoljno vere da poverujemo da Bog može da u potpunosti transformiše našu prirodu i da nas učini sličnim Njemu.

Imati sve ovo, ali bez vere koju je imao Hrist, a koja jedino može da proizvede dela vere, neminovno će rezultirati supstitucijom dela za veru. Ta dela su vešt falsifikat pravih dela vere. Onaj ko im se odaje ne može da razlikuje falsifikat od originala i smatra da je na pravom putu i da je Bog zadovoljan njegovim životom. Što duže se odaje ovom lažnom načinu života to se njegova dela umnožavaju pružajući mu sve veću uverenost da je ispravan pred Bogom, da Bog prihvata njegove napore i blagosilja ga.

Ali onda dolazi trenutak kada se istina probija do uma i otkriva nam da ni pod kakvim okolnostima Bog ne može da prihvati naša dela iz prošlosti. Moramo ih se odreći. Sve te godine treba odbaciti kao protraćene i početi sve ispočetka. U ovom trenutku obično uzvikujemo: "Neka živ bude Ismalio pred tobom!" Ovo je odlučan otpor selfa koji odbija da se odrekne svega što je self postigao. Ovo je moćna sila i potreban je ogroman napor i teška borba da bi se savladala.

Ali ukoliko se zahtevi selfa ne odbace, neće doći do izbacivanja starog sina iz kuće. Ovo negiranje selfa neophodan je uslov za raspeće sin-mastera. Self i sin-master nisu jedno te isto.

Na ovom testu mnogi su pali. Gospod im se približio i otkrio im da se moraju odreći svojih dela prošlosti – ponosnih dostignuća prošlog života. Self je usko povezan sa tim delima i smatra da ona predstavljaju sigurnost večnog života. U trenutku kada

nam Bog pokaže da ih se moramo odreći, još uvek ne možemo da vidimo alternativu koja je pouzdanje stvarnog večnog života.

Prema tome, individua oseća da se mora odreći svojih dela umesto kojih neće ništa dobiti, isključivo zato što je nedostatak vere sprečava da vidi alternativu. Na ovoj životnoj raskrsnici mnogi ljudi koje Duh poziva odbijaju da nastave dalje i povlače se. Zbog toga ne mogu da se odreknu selfa, ne mogu da predaju staru prirodu uništenju i ne mogu da dobiju novu prirodu umesto nje. Posledica je gubitak svih večnih stvari.

Adventna crkva sedmog dana je eklatantan primer ovog problema.

1844. vernici su imali bogato i živo iskustvo. Kasnije generacije izgubile su veru i ogroman program dela nastao je umesto vere.

1888. Bog je poslao poruku koja je zahtevala od crkve da se odrekne dela koja su bila zamena za veru, i da prihvati istinu kakva je u Isusu. Ovo je za njih bilo previše, i adventisti toga vremena, u najvećem broju, odbili su da krenu stopama vernog Avrama.

Danas, posle toliko godina, dela su se umnožila u ogromnom broju. Znamo da ako bi crkva danas prihvatila istinu, sva njena dosadašnja dela bi morala da budu zaboravljena. Medicinski program, izgrađen na farmaceutskim proizvodima, morao bi da započne ispočetka. Isto važi i za obrazovne institucije i štamparije iz kojih izlazi toliko mnogo knjiga koje nemaju nikakve veze sa Bogom.

Danas bi crkva rado prihvatila novog sina: da bude ispunjena ljubavlju, radošću, mirom, nežnošću, itd, ali ako ne bi morala da se odrekne starog. I Avram bi rado prihvatio da ima i Ismaela i Isaka, ali to nije bilo moguće, mogao je imati samo jednog ili drugog. Tako i sada, mora postojati potpuno odricanje od ličnog interesa pre nego što se može začeti dete obećanja. Sva dela prošlosti moraju se odbaciti. Moramo se odreći selfa i započeti sve ispočetka.

Self naravno ne želi da se povinuje ovome. Self ne želi da prizna da su sva dela, žrtve, trud, revnost, troškovi, trening i edukacija iz prošlosti bili usmereni u pogrešnom pravcu. Radije, self želi da zadrži ova dela prošlosti i zahteva da ih Bog prihvati kao što je Kain zahtevao da njegova žrtva bude prihvaćena isto kao i Aveljeva.

Neka svi oni koji žele da priđu Hristu razumeju pravu prirodu ovog testa. Neka svako razume da ne možemo istovremeno imati staro dete dela i novo dete vere. Neka se self razapne, da bi Hrist mogao da zavlada u srcu, a onda ćemo videti u našim životima kako izgleda biti pravo dete vere.